

for ogsaa bleven mødt med en indigneret Protest fra de betydeligste Forfatteres Side. Det maa her være nok at bemærke, at efter den tykke Rets Princip vilde enhver — selv den tarveligste — Komponist uden Forfatterens Samtykke og uden at yde noget som helst vederlag kunne tilegne sig ethvert Digterværk og lade dette opføre (og aftrykke) sammen med Musiken¹). Mød et saadant Indgreb er Forfatteren allerede efter den gældende Ret beskyttet. Efter det i Forslaget tagne — formentlig eneste naturlige — Udgangspunkt, Parternes Rigeberetigelige, ere de enkelte Regler i § 6 ganske selvsølgelige.

Endnu bemærkes, at § 6 paa Grund af Reglen i § 2 b. maa omfatte ikke blot musikalsk-dramatiske Værker, men ogsaa andre (større) Musikværker, idet der blot med Hensyn til mindre Sangkompositioner er gjort en Undtagelse i § 14, Nr. 4, og § 15.

Til § 7.

Denne Paragraf, der svarer til Lov af 1857 § 16 og § 15, 2det Punktum, nævner en Række Taanetilskendegivelser, som ifølge Loven ikke skulle være Genstand for Forfatterret. Reglen er næppe strengt nødvendig og er, da den ikke kan blive udtømmende, ikke ganske ubetænkelig, idet den frister til Modsætningslutninger. Da den dog vil affikere en Del Tvivl, og da lignende Udtalelser findes i næsten alle fremmede Love, er det anset rigtigst at bibeholde den; og man tør ogsaa gaa ud fra, at Fortolkningen ligesom hidtil rigtigst vil opfatte den som en ex tuto foretagen Fremhævelse af nogle særlig vigtige Tilfælde, der ikke berettiger til den Slutning, at alle andre Landsfrembringelser ere Genstand for Forfatterret. Ved Valget af de her nævnte Eksempler er der lagt an paa at angive Bestemmelsens Rækkevidde noget bestemt og nøjagtigere end i de tilsvarende Bestemmelser i Lov af 29de December 1857.

Kapitel II.

I dette Kapitel samles alle Reglerne vedrørende Forfatterrettens Overgang til andre, Overdragelse, Arv, Retsfølgning. Reglerne om Overdragelse af Forfatter-

retten (eller enkelte Sider af denne) indeholder ikke principielle Afvigelser fra den gældende Ret. Kun Slutningen af § 10 indeholder en væsentlig Afvigelse fra Reglen i Lov af 29de December 1857 § 18, som nærmere begrundes nedenfor.

Væsentlig nye Regler ere derimod forelaaede i Henseende til Arv af Forfatterretten. Den gældende Ret, Lov 1857 §§ 3 og 19, jfr. Lov af 23de Februar 1866 §§ 1 og 2, opstiller et Komplex af særlige Arveregler, væsentlig hentede fra den franske Ret¹). Men disse Regler, der oprindeligt ere motiverede ved, at man overhovedet ikke fandt de almindelige franske Arveregler tilfredsstillende og paa et enkelt Punkt vilde forsøge en Reform, navnlig til Fordel for den efterlevende Vgteskælle, have i Frankrig selv ikke vundet synderligt Bifald og have kun i meget ringe Grad kunnet hæbde nogen Indflydelse paa de nyere Lovgibninger, der i det hele anvende de almindelige Arveregler ogsaa paa dette Forhold, jfr. saaledes den tykke Lov § 3, engelsk Lov af 1ste Juli 1842 (5 og 6 Vict. C. 45 s. 25) den svenske Lov (1877) § 6, den spanske Lov Art. 6, den belgiske Lov Art. 2, sjeftjitt Lov Art. 1, 2det St., ungarsk Lov Art. 3 o. s. v.²). Dette Standpunkt er sikkert det eneste rette. Rent asset fra det i al Almindelighed principstridige i at opstille ganske særlige Arveregler for disse Rettigheder, der dog væsentligt maa behandles som Formuerettigheder, maa det erkendes, at vor Rets herhen hørende særlige Regler ingenlunde ere heldigere end de almindelige Arveregler, men tværtimod i forskjellige Retninger kunne føre til meget stødende Resultater. Eksempelvis kan nævnes, at naar en Forfatter, der har Børn i sit første Vgteskab, senere gifter sig anden Gang, vil efter den gældende Ret hans anden Vgteskælle efter hans Død faa den udelukkende Ret over hele hans Forfatterstab med Tilfidejættelse af Børnene af første Vgteskab. Er hun ung, ville disse rimeligvis aldrig faa nogen Glæde af deres Arveret, og dette gælder, selv om hun gifter sig paa ny. Ogsaa i andre Retninger kunne mærkelige Resultater fremkomme.

Ved at fastholde de almindelige Arveregler ogsaa her, opnaas dernæst, at en

¹) Nogle Love tillægge omvendt ved Dramaer med tilhørende Musik Forfatteren udelukkende Raadighed over den samlede Opførelse af Tekst og Musik. Dette er en Vret i modsat Retning.

¹) Jfr. om denne Pouillet: *Traité théorique et pratique de la propriété littéraire et artistique* Nr. 205 flg.

²) Derimod har norsk Ret optaget den gældende danske Rets Regler.